

Ὁ ΛΚΑΪΣ

ΤῶΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ ΣΩΘῆΝΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ 14 - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2010

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

Τά εισόδια τῆς Θεοτόκου

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀντινότης κ.κ. Παντελεήμονος

Μεγάλη καί παγκόσμιος εἶναι ἡ σημερινή γιορτή τῆς Παναγίας ἐνδόξου, ὑπερευλογημένης, δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἁειπαρθένου Μαρίας. Ὁλόκληρος ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανικός κόσμος σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς πανηγυρίζει τὰ Εἰσόδια στά Ἅγια τῶν Ἁγίων τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄνθρωποι καί ἄγγελοι συγχαρεύουν καί συναγάλλονται. Εὐφραίνεται καί πανηγυρίζει ἡ γῆ καί οἱ πιστοί σπεύδουν μέ κάθε εὐλάβεια νά τιμήσουν τήν πανύμνητο Μητέρα τοῦ Κυρίου μας. Οἱ Χριστιανοί προστρέχουν μέ πίστη γιά νά ἀσπασθοῦν τήν ἅγια εἰκόνα Της. Μέ συντριβή καρδίας στρέφουν οἱ πονεμένοι τίς προσευχές τους σ' Αὐτή, γιά νά Της ἐκφράσουν τόν πόνο τους,

νά ζητήσουν τήν προστασία καί τή βοήθειά Της. Ὅλοι οἱ πιστοί θά Τήν μακαρίζουν, θά τήν ἀνυμνοῦν, θά τήν δοξάζουν σ' ὅλες τίς ἐποχές. Ἡ Θεοτόκος Μαρία εἶναι ἡ πηγή τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς σωτηρίας γιά ὅλους, μικρούς καί μεγάλους.

Τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου ἀποτελοῦν τό προπαρασκευαστικό στάδιο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἰσέρχεται στά Ἅγια τῶν Ἁγίων ὅπου μόνο ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσῆρχετο μιά φορά τό χρόνο. Τήν ὑποδέχεται ὁ Προφῆτης Ζαχαρίας, ὁ πατέρας τοῦ Προδρόμου, καί λαμπαδηφόροι παρθένες συνοδεύουν τήν μόλις τριῶν ἐτῶν Παρθένο καί Ἁγνή Κόρη τοῦ Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης. Εἰσέρχεται στά Ἅγια τῶν Ἁγίων Αὐτή, πού ἀξιώθηκε νά γίνει ἡ ἔμψυχος Κιβωτός τοῦ Θεοῦ καί τρέφεται μέ οὐράνια τροφή. Εἰσέρχεται

στά Ἅγια τῶν Ἁγίων Αὐτή, πού μέ τήν ἀγιότητα Της ξεπέρασε τήν ἀγιότητα ὄλων τῶν Ἀγγελικῶν Ταγμάτων. Εἰσέρχεται στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, σάν χρυσοῦ θυμιατήρι, Αὐτή, πού δέχθηκε στά μητρικά Της σπλάγχνα τό Πῦρ τῆς Θεότητας. Εἰσέρχεται στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, σάν τή χρυσοῦ στάμνα πού περιέχει τό Μάννα, Αὐτή, πού ἔφερε τόν Οὐράνιο Ἄρτιο, τόν Χριστό. Εἰσέρχεται στά Ἅγια τῶν Ἁγίων Αὐτή, πού θά ἔτρεφε τόν Δημιουργό τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ Θεοτόκος Μαρία καταστάθηκε Μητέρα τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό τήν ἀγία προσωπικότητά Της προφήτευσαν οἱ Προφῆτες. Ὁ Μωσοῦς Τήν εἶδε, σάν τήν φλεγόμενη, ἀλλά μή καιγόμενη Βάτο. Ὁ Ἰακώβ, σάν τήν Κλίμακα, πού ἔνωσε τήν γῆ μέ τόν οὐρανό. Ὁ Ἀββακούμ, σάν τήν ἔνδροσο Πόκο. Ὁ Δανιήλ, σάν τό Ὅρος τό Ἅγιο καί ἀλάτομητο.

Ἡ Ἀειπάρθενος Κόρη, ἡ Θεομήτωρ Μαρία σήμερα εἰσέρχεται στά ἀγιότερα μέρη τοῦ ἐπιγείου ναοῦ τοῦ Θεοῦ καί καταξιώνεται νά γίνει ὁ ὑπέρλαμπρος Ναός τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ. Φεύγει ἀπό τό κόσμο καί εἰσέρχεται στά ἄνω Βασιλεία. Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι τήν συνοδεύουν. Καί ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου παρέστη σάν Βασίλισσα «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιμένη».

Πολλά ὀνόματα μεγάλων γυναικῶν πέρασαν ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἱστορία στήν ἄβυσσο τῆς λήθης. Πολλές βασιλίσσες μέ μεγάλη δύναμη ἔσβησαν καί ἐξαφανίσθηκαν. Τό ὄνομα ὅμως τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας μένει ἀθάνατο στούς αἰῶνας. Τό ὄνομα τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ συγκι-

νεῖ, παρηγορεῖ καί σώζει ὅσους μέ πίστη προστρέχουν σ' Αὐτήν.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ σ' ὄλα τά σημεῖα τῆς γῆς ψάλλει ἐγκώμια καί ὕμνους πρὸς τό μεγαλεῖο Της. Ἀκούγεται ἡ ἱκετευτική δέηση τῶν πιστῶν. Ἡ προφητική ρῆση τῆς Θεομήτορος, «*ἰδοῦ γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί*» ἐκπληρώνεται.

Ἡ δόξα καί τό μεγαλεῖο τῆς Θεοτόκου βρίσκειται στή μεγάλη ταπείνωσή Της. Γιά νά συμμετάσχει κανεῖς στή δόξα τοῦ Θεοῦ πρέπει νά περάσει προηγουμένως ἀπό τούς στενοὺς δρόμους τῆς ταπείνωσης. Ἡ Θεοτόκος παρ' ὄλο τό μεγαλεῖο Της, δέν καυχήθηκε. Ἦταν ἡ ταπεινή Κόρη, ἡ ὑπομονετική Μητέρα, πού γιά Χάρη τοῦ Υἱοῦ Της ἀνέλαβε ὄλες τίς εὐθύνες Της πρὸς Χάρη τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὑπῆρξε ἡ μαρτυρική καί τεθλιμμένη Μητέρα, πού γεύθηκε τήν πικρία τῶν ἀδίκων ὑποψιῶν τοῦ Ἰωσήφ.

Τήν ὑπερφύη γέννηση τοῦ Υἱοῦ Της συνόδευσε ὁ ἐξοντωτικός διωγμός τοῦ Ἡρώδη καί ἡ φυγή στή Αἴγυπτο. Τά θαύματα καί τίς ἐπευφημίες τοῦ λαοῦ γιά τόν Υἱό Της παρακολουθοῦν οἱ διαβολές καί οἱ συκοφαντίες τῶν Γραμματέων καί Φαρισαίων, πού ἀποσκοποῦσαν νά χύσουν τό πικρό δηλητήριο στή μητρική Της καρδιά.

Ὁ σκληρός καί ἀτιμωτικός θάνατος τοῦ Υἱοῦ Της τήν ἔκαμε νά μαρτυρήσει. Ἀντίκρισε τό παιδί Της πάνω στό Σταυρό αἰμόφυρτο καί παλαίοντας μέ τόν θάνατο. Τόν εἶδε νεκρό, γυμνό, ἄταφο. Ποιά ὁδὴν καί θλίψη σπάραξε τή μητρική Της καρδιά! Τότε πραγματοποιήθηκε ἡ

ΟΛΚΑΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν Ἰ.Μ. Λέρου, Καλύμνου καί Ἀστυπалаίας

Ἰδιοκτῆτης: ΙΜΛΕΚΑ, 85200 Κάλυμνος

Ἐκδότης: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ.κ. Παῖσιος

Ἐπί τῆς ὕλης: Ὁμάδα Ἱερέων καί λαϊκῶν

Ἰστοσελίδα: www.im-leka.gr **Email:** imkalymnou@yahoo.gr

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnou>

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή: **ΣΑΪΤΗ** τηλ. 210-34.76.090

προφητεία τοῦ Δικαίου Συμεών, ὅτι ἀπό τῆ καρδιά Της θά περάσει «ρομφαία δίστομος». Ἄλλ' ἡ Παρθένος δέν κλονίσθηκε, οὔτε ὀλιγοψύχησε, οὔτε ἀανάκτησε γιά τήν ἄδικη σφαγή τοῦ Υἱοῦ Της. Ὑπέμεινε καρτερικά τό Μαρτύριο Ἐκείνου, σάν νά ἦταν δικό Της μαρτύριο.

Ἡ Παναγία Παρθένος μᾶς δείχνει μέ τό παράδειγμά Της τό δρόμο πρός τήν δόξα. Ἡ ταπεινωσή Της τήν ἀνύψωσαν στήν οὐράνιο δόξα. Τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου εἶναι τό προοίμιο τῆς σωτηρίας, πού ἀνοιξε τίς πύλες τοῦ Οὐρανοῦ. Ἀναδείχθηκε τό πολυτιμότερο κόσμημα τοῦ οὐρανοῦ, διότι ἔγινε ἡ Πύλη τοῦ Οὐρανοῦ. Ὑπῆρξε ἡ πιστή δούλη τοῦ Κυρίου, πού υπέμεινε τούς ψυχικούς πόνους γιά τά ὅσα ὑπόφερε ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Εἶναι τό καταφύγιο τῶν θλιβομένων.

Σήμερα, ὀφείλομε νά ἐμπνευσθοῦμε ἀπό τήν ὄλη προσωπικότητα τῆς Ἀειπαρθένου Κόρης. Στίς εὐτυχίες καί στίς δυστυχίες μας, στίς χαρές καί στίς λύπες μας, στό πόνο καί στούς προβληματισμούς μας, ἄς ἔχουμε βοηθό καί προστάτη τήν Ὑπέρμαχο Στρατηγό.

Ἡ ὑπερένδοξος τοῦ Θεοῦ Μητέρα, καί τῶν ἁγίων ἀγγέλων ἁγιότερα, μᾶς προσκαλεῖ νά εἰσέλθουμε καί ἐμεῖς στά Ἅγια τῶν Ἁγίων. Μᾶς καλεῖ νά εἰσέλθουμε συνοδευόμενοι ἀπό τίς λαμπαδοφόρες ἀρετές καί νά καταστοῦμε καί ἐμεῖς ναοί ἔμψυχοι τοῦ Υἱοῦ Της. Μέ τήν ἁγία ζωή μας πρέπει νά τιμήσουμε τή σημερινή γιορτή. Τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἄς γίνουν ἀφορμή γιά νά βιώσουμε τά δικά μας εἰσόδια στό ναό τῶν ἀρετῶν.

Ἵπάρχει ἓνα δέμα ὠραῖο:
νά γράψης στίχους μουσικούς, χλωμούς, νησιώτικους,
πού νά διαβάζωνται μέ τή βοήθεια τῆς φλόγας
ἓνός μικροῦ κεριοῦ πού τρέμει,
κι ἀπό ψυχές πού τρέμουν καί ποδοῦν...
Ἵπάρχει ἓνα δέμα ἔσπερινό, ὠραῖο πολύ:
γιά λιτανεῖες κοριτσιῶν λευκοντυμένων,
ἀγνῶν παιδιῶν - στά χέρια νά κρατοῦν
λαμπάδες χαί χρυσάνδεμα... [ ]

Ὁραῖο δέμα, συγκινητικό,
πού ἔτσι καθῶς πασχίζεις νά τό γράψης,
ἔρχεται μέσ στήν ἐρημιά πού ζῆς καί σέ χαϊδεύει
γλυκειά καί γαληνή σάν καλησπέρα τῆς μανούλας σου
ἐκείνη ἡ εὐωδιά τῶν χρυσαυδέμων
π' ἀνδοῦνε στά κηπάρια τοῦ Νοεμβρίου -
ἡ εὐωδιά ἡ παράξενη, πού ἐκπλήσσει τούς ἀγγέλους
καθῶς τούς ἀναγγέλλει μυστικά
τήν εἴσοδο τῆς ταπεινῆς Παρθένου...

Ματθαῖος Μουντές
Εἰσόδια

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ & ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ 14-11-2010

«πορεύου καί ἐσύ ποίει ὁμοίως»

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

«*Τό πορεύου καί ἐσύ ποίει ὁμοίως*» πού εἶπε ὁ Μέγας Διδάσκαλος σέ ἐκεῖνο τόν νομικό περικλείει καί διδάσκει ἀνά τούς αἰῶνες τήν μεγάλη ἀρετή τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης πρὸς πάντα ἄνθρωπο.

Ἡ διδασκαλία τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη πάντοτε ἐπίκαιρος ἐπαναφέρει στήν μνήμη τοῦ κάθε πιστοῦ τήν φοβερή ἐκείνη καί σκληρή εἰκόνα τοῦ πεσόντος στούς ληστές ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μέσα στό πόνο του, τήν μοναξιά του, τήν ἀπελπισία του ἀγωνιωδῶς ζητοῦσε βοήθεια.

Ὁ ταλαίπωρος καί αἰμόφυρτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος μάταια ζητοῦσε βοήθεια, μάταια ζητοῦσε ἔλεος μά κανένας δέν ἄκουγε τόν πόνο του, κανένας δέν περνοῦσε ἀπό ἐκεῖνο τόν τόπο τῆς τραγωδίας του διά νά τόν βοηθήσει ἀπό τήν οἰκτρά κατάσταση στή ὁποία εἶχε περιπέσει. Εἶχε ὅμως κάποια ἐλπίδα διά τήν σωτηρία του.

Μά καί αὐτή ἡ ἐλπίδα εἶδε νά χάνεται στό πέρασμα ἀπό ἐκεῖνο τό σημεῖο ἐνός Ἰερέως καί ἐνός Λευίτη καί οἱ δύο αὐτοί λειτουργοί καί ἐκπρόσωποι τοῦ Θεοῦ καί τηρητές τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἀλλά ὅμως τόν ἐγκατέλειψαν μόνο του.

Καί οἱ δύο, ἐν ριπή ὀφθαλμοῦ, ἤλθαν, εἶδαν καί «*ἀντιπαρῆλθον*», τόν ξεπέρασαν καί τόν ἄφησαν ἀβοήθητο, χωρίς νά παράσχουν στόν δυστυχισμένο, στόν πονεμένο ἐκεῖνο ἄνθρωπο καμιά βοήθεια, οἱ δῆθεν τηρητές τοῦ νόμου, τῶν τύπων καί τοῦ γράμματος.

Καί οἱ δύο αὐτοί ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τῶν ἀνθρώπων, ψυχροί, ἀδιάφοροι, σκληροί, ἀσυγκίνητοι στό πόνο, στή θλίψη, στήν κακουχία, στήν στέρση, στή δυστυχία τοῦ συνανθρώπου τους ἐπιδεικτικά τόν «*ἀντιπαρῆλθον*», χωρίς μάλιστα νά αἰσθάνονται καμιά μά καμιά τύψη συγκίνησης.

Ὅμως ἕνας ἄγνωστος διαβάτης ξένος, ἄλλοεθνῆς καί μάλιστα Σαμαρείτης χωρίς νά κάμει καμιά διάκριση ἐθνότητος, φυλῆς, χρώματος καί θρησκείας τόν πλησιάζει, τόν βλέπει αἰμόφυρτο, τόν πονᾷ διά τούς φρικτούς πόνους του καί τοῦ προσφέρει τό αὐτονόητο, τοῦ προσφέρει ἀγάπη διά ἔργων ἐνεργουμένη.

Ὁ Σαμαρείτης, ἐκεῖνος ὁ ἄλλοεθνῆς ἀφοῦ εἶδε τόν δυστυχῆ ἄνθρωπο τόν πόνεσε τόν πλησιάζει καί τοῦ προσφέρει τίς πρῶτες βοήθειες καί «*προσελθὼν κατέδησε τά τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καί οἶνον*».

Καί οὐχί μόνο αὐτό, ὁ τραυματιοφορέας τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἐλέους διά τοῦ ἰδίου αὐτοῦ κτήνους μεταφέρει στό ἐγγύς πανδοχεῖο τόν πληγωμένο ἄνθρωπο καί δίνει ἐντολή νά τοῦ προσφέρουν περαιτέρω φροντίδα, χωρίς βέβαια καμιά ζημία ἀφοῦ εἶπε στόν πανδοχέα «*ὄ, τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀνταποδώσω σοί*».

Διά τῆς προσφορᾶς αὐτῆς ὁ καλὸς ἐκεῖνος Σαμαρείτης ἐπέδειξε τρανῶς τήν πλοῦσια ἀγάπη του πρὸς τόν πάσχοντα ἄνθρωπο καί δέν ἀδιαφόρησε, δέν περιορίστηκε μόνο σέ λόγους συμπάθειας. Δέν πέρασε ἀδιαφορώντας ὅπως ἔπραξαν ὁ Ἰερεύς καί ὁ Λευίτης ἀλλά «*προσελθὼν κατέδησε τά τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καί οἶνον*», κάνοντας ἔτσι νά λειτουργήσει ἡ ἀρετή τῆς ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον σέ ὅλο αὐτῆς τό μέγεθος.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον εἶναι ἐκεῖνο τό ἀληθινό, τό ὠραῖο καί τό εὐγενές γνῶρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου πού –ὡς ἐλαία κατάκαρπον– ὁ τῶν ὄλων Κύριος τήν μπόλιασε, τήν φύτεψε σίς ἄγνες ψυχές τῶν μαθητῶν του λέγοντάς τους «*αὕτη ἐστίν ἡ ἐντολή ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς*».

Αὐτὴν τήν ἀγάπη –τήν πάντα νοῦν ὑπερέχουσα–, κατά τόν θεῖο Παῦλο, οἱ θεοκῆρυκες τοῦ Κυρίου Ἀπόστολοι διά λόγων καί ἔργων τήν μεταφύτεψαν στό μέγα καί σωτήριο πανδοχεῖο τῆς χάριτος καί τῆς σωτηρίας, τοῦ πεσόντος στήν ἁμαρτία ἀνθρώπου, στήν Μία Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ ἀγάπη ἢ ὁποία κατὰ τόν Ἀπόστολο Παῦλο «οὐδέποτε ἐκπίπτει» εἶναι ἡ ζωογόνος ἐκείνη δύναμη τοῦ κάθε χριστιανοῦ καί ὁ ἀείφωτος ἐκείνος πυρός πού σκορπᾷ παντοῦ τίς φωτοφόρες ἀκτίνες του διά νά φωτίσει τίς καρδίες τῶν ἀνθρώπων νά πράττουν τό καλό, τό ἀγαθό, τό δίκαιο, τό χριστιανικό πρὸς τόν πλησίον.

Κατὰ τοὺς ἀψευδεῖς λόγους τοῦ Κυρίου πλησίον ἐκάστου ἀνθρώπου δέν εἶναι μόνο ὁ συγγενής, ὁ ὁμόθρησκος, ὁ ὁμογενής, ὡς ἐρμήνευε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ ἡ Φαρισαϊκή ὑποκρισία τοῦ Ἰερέως, ἡ Φαρισαϊκή ἀλαζονεία τοῦ Λευίτη τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος.

Πλησίον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος τοῦ Αὐτοῦ Θεοῦ Πατρός δημιουργημα, τῆς αὐτῆς λογικῆς φύσης συγκοινωνός καί συμμετέχος καί ὁ Κύριος στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή διδάσκει, ζητᾷ καί ἀπαιτεῖ ἀγάπη χωρίς περιορισμούς, χωρίς φραγμούς, ἀπαιτεῖ ἀγάπη πρὸς πάντα ἄνθρωπο.

«Ἀλλήλων τά βάρη βασάζετε καί οὕτως ἀναπληρώσατε τόν νόμον τοῦ Χριστοῦ»

Ὁ Δίκαιος Θεός δέν θέλει μόνο λατρευτές τοῦ ἁγίου ὀνόματός του καί τηρητές τῶν τύπων, τοῦ νόμου καί τοῦ γράμματος, ἀλλά θέλει χριστιανούς ἀγνοούς, καθαρούς πού νά τηροῦν τίς ἐντολές Του, πού νά ἀγαπᾷ ὁ ἕνας τόν ἄλλον, καί νά ἔρχεται ἀρωγός καί βοηθός ὁ ἕνας στήν ἀνάγκη, τήν θλίψη, τήν στενοχώρια τοῦ ἄλλου ἀδελφοῦ του.

Ὁ Θεός Πατέρας ζητᾷ ἀπό τοὺς χριστιανούς ἔμπρακτο προσφορά ἀγάπης καί δέν ζητᾷ μόνο πίστη ἀλλά καί ἔργα, «ἔλεον, λέγει, θέλω καί οὐ θυσία» δέν ζητᾷ μόνο προσευχή ἀλλά καί ὑπακοή στόν νόμο του, ὁ ὁποῖος νόμος του εἶναι ἀλήθεια.

Πολλοί χριστιανοί καί σήμερα μιμοῦνται τόν Ἰερέα καί τόν Λευίτη τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς καί ἀδιαφοροῦν καί δέν συγκινοῦνται πρὸ τῶν ἀνοικτῶν πληγῶν τῶν ἀδελφῶν τους. Δέν πλησιάζουν διά νά ἀπαλύνουν τόν πόνο τους, νά δώσουν ἕνα χέρι βοήθειας, νά τοὺς προσφέρουν ἀγάπη, ἀλλά παραμένουσ ἀδιάφοροι, «σκληροτράχηλοι καί ἀπερίτητοι τῆ καρδιάς».

Μάλιστα πολλοί χριστιανοί μόνο στήν ταυτότητα χριστιανοί καί ὄχι στήν πράξη προσφέρουν διά τό —θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις— στόν πλησίον τους ἀπλή μόνο ἀγάπη, ἀγάπη μόνο μέ τά χεῖλη καί ὄχι ἀγάπη ἀπό τή καρδιά, ὅπως ἐκείνη τοῦ Καλοῦ ἐκείνου Σαμαρείτη, πού ἦταν ἀγάπη προσφορᾶς, ἀγάπη ἔμπρακτη.

Δυστυχῶς καί τίς ἡμέρες μας ἐκλείπει ἡ ἔμπρακτος ἀγάπη, ἡ ἀγάπη τῆς προσφορᾶς, ἡ ἀγάπη τῶν ἔργων, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς φτωχοῦς, πρὸς τοὺς πάσχοντας, πρὸς τοὺς πονεμένους, πρὸς τοὺς δυστυχισμένους.

Δυστυχῶς στίς ἡμέρες μας ὁ ἄνθρωπος ἀδιαφορεῖ καί μένει ἀπαθής καί ξένος πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰησοῦ, λέγοντος, «ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους».

Δυστυχῶς καί σήμερα διά τό «πληθυνθῆναι τήν ἀνομίαν ψυγῆσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν» καί ἔτσι ἔχει χαθεῖ ἐκεῖνο τό ὠραῖο, τό ἀληθινό, ἔχει χαθεῖ ἐκείνη ἡ ἀνιδιοτελής προσφορά ἀγάπης, πρὸς τόν ἄνθρωπο, πρὸς τήν Ἐκκλησία, πρὸς τό Γένος, πρὸς τό Ἔθνος, πρὸς τήν Πατρίδα, πρὸς τήν Παιδεία, πρὸς τά Φιλανθρωπικά Ἰδρύματα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πατρίδας.

Ἐμεῖς οἱ νεοέλληνες, αὐτῆς τῆς παγκοσμοποιημένης ἐποχῆς, τῆς ἐποχῆς τῶν πολλαπλῶν ἀμφισβητήσεων, Ἱεροσολεμικῶν, Ἐθνικῶν, Κοινωνικῶν, πολλάκις συνειδητά θέλουμε νά διαγράψουμε τήν προφορά ἀγάπης ἐκείνων τῶν Μεγάλων Εὐεργετῶν, Εὐεργετῶν καί Δωρητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπό ἀγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο προσέφεραν ἄλλοι ἀπό τό ὑστέρημά τους καί ἄλλοι ἀπό τό περίσσευμά τους διά ἔργα εὐποιΐας καί προσφορᾶς.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πρώτη καί κυρία ἐντολή τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἄλλωστε ἀπό ἀγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο —ἔκλινε οὐρανοῦς καί ἦλθε στήν γῆ—. Αὕτη εἶναι ἡ βάση τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καί ἡ ζωογόνος πνοή αὐτῶν, διά τήν σωτηρία τῆς ταλαιπωρημένης ψυχῆς μας. Ἄς μιμηθοῦμε, ἐν λόγοις καί ἔργοις, καί ἐμεῖς τόν Καλό ἐκεῖνο Σαμαρείτη. Ἄς βοηθοῦμε καί ἐμεῖς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς μέ ἀγάπη ἀδολή καί ἀνιδιοτελή καί ἄς ἐπιχέωμεν «ἐλαιον καί οἶνον» ὡς ἄλλοι Σαμαρείτες στίς πληγές τῶν ἀδελφῶν ἀκολουθοῦντες καί κάνοντας πράξη τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τό, «πορεύου καί σύ ποιεῖ ὁμοίως». ΑΜΗΝ

Αγιολόγιο

30 Νοεμβρίου

ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ

Ἡ ἑορτή τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου, τοῦ Πρωτόκλητου μαθητῆ τοῦ Χριστοῦ, σηματοδοτεῖ κατά κάποιο τρόπο τήν ἀρχή τοῦ χειμῶνα, ἀλλά καί τήν ἑορταστική χριστουγεννιάτικη περίοδο στό νησί μας τήν Κάλυμνο. Χαρακτηριστική εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ κεράσματος τῶν «ὕριστῶν», (τηγανίτες μέ μέλι) πού προσφέρεται στήν ἑορτή, ἐντός τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιβάλλοντος (ἑσπερινός, πρῶι μετά τήν λειτουργία), ἀλλά καί σέ διάφορες ἀπλές ἐκδηλώσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ καί κοινωνικοῦ βίου, τήν παραμονή καί τήν κυριώνυμο ἡμέρα. Ξέχωρα πρέπει νά τονίσουμε πώς ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου πρωτοκλήτου τῶν μαθητῶν ἀποστόλου Ἀνδρέου εἶναι ἡ θρονική ἑορτή τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, στόν σεπτό περίβολο τοῦ ὁποίου πανηγυρίζεται μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα. Ὅπου θρονική ἑορτή σημαίνει τήν ἑορτή τοῦ ἰδρυτῆ τῆς ἐν Βυζαντίῳ Ἐκκλησίας καί πράγματι κατά τήν ἐκκλησιαστική παράδοση ἰδρυτῆς τῆς ἐκκλησίας τοῦ Βυζαντίου (νῦν Κωνσταντινούπολεως) φέρεται ὁ ἅγιος Ἀνδρέας. Πρῶτος δέ ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βυζαντίου ὑπῆρξε ὁ ἅγιος Στάχυς, μαθητής τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου καί ἕνας ἀπό τούς 70 ἀποστόλους. Ἐπιπλέον ὁ ἅγιος Ἀνδρέας εἶναι προστάτης ἅγιος τῆς Σκοτίας (χαρακτηριστική εἶναι ἡ σημαία τῆς Σκοτίας μέ τόν χιαστί Σταυρό τοῦ Ἁγίου) καί πολιούχος τῆς πόλεως τῶν

Πατρέων. Τιμᾶται δέ ἰδιαίτερος καί στή μεγαλύτερη Κύπρο.

Ὁ Ἀνδρέας, ψαράς στό ἐπάγγελμα καί ἀδελφός τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἦταν ἀπό τή Βηθσαιῶ τῆς Γαλιλαίας. Ἐπειδή κλήθηκε ἀπό τόν Κύριο πρῶτος στήν ομάδα τῶν μαθητῶν, ὀνομάστηκε πρωτόκλητος.

Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνδρέα μέχρι τήν Σταύρωση, τήν Ἀνάσταση καί τήν Ἀνάληψη, ὑπῆρξε σχεδόν ἴδια μέ ἐκείνη τῶν ἄλλων μαθητῶν. Μετά τό σχηματισμό τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ὁ Ἀνδρέας κήρυξε στή Βιθυνία, Εὐξείνου Πόντου, Θράκη, Μακεδονία καί Ἡπειρο. Τελικά, κατέληξε στήν Ἀχαΐα.

Ἐκεῖ ἡ διδασκαλία του καρποφόρησε καί μέ τίς προσευχές του θεράπευσε θαυματουργικά πολλούς ἀσθενεῖς. Ἔτσι, ἡ χριστιανική ἀλήθεια εἶχε μεγάλες κατακτήσεις στό λαό τῆς Πάτρας. Ἀκόμα καί ἡ Μαξιμίλλα, σύζυγος τοῦ ἀνθύπατου Ἀχαΐας Αἰγεάτου, ἀφοῦ τή θεράπευσε ὁ Ἀπόστολος ἀπό τή βαρεῖα ἀρρώστια πού εἶχε, πίστεψε στό Χριστό.

Τό γεγονός αὐτό ἐκνεύρισε τόν ἀνθύπατο καί μέ τήν παρότρυνση εἰδωλολατρῶν ἱερέων συνέλαβε τόν Ἀνδρέα καί τόν σταύρωσε σέ σχῆμα Χ. Ἔτσι, ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας παρέστησε τόν ἑαυτό του στό Θεό «δόκιμον ἔργατην» (Β΄ πρὸς Τιμόθεον, 2:15). Δηλαδή δοκιμασμένο καί τέλειο ἔργατη τοῦ Εὐαγγελίου.

Τό λείψανό του ἔθαψε μέ εὐλάβεια ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος Πατρῶν Στρατοκλής.

Συχνές Ἐρωτήσεις

Α) Ἀπό ποῦ προήλθε ἡ λειτουργικὴ φράση «στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου» καὶ τὸ ὄνομα Σταμάτιος;

Ὅταν ὁ Ἐωσφόρος ἐπαναστάτησε κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἄρχισε νὰ πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, συμπαρασύροντας μαζί του πλῆθος ἀγγέλων. Βλέποντας αὐτὴ τὴν κατάστασιν ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, καὶ προκειμένου νὰ σταματήσει αὐτὴν τὴν συνεχόμενη πώση, στάθηκε καὶ ἐνώπιον ὄλων τῶν ἄλλων ἀγγέλων φώναξε μὲ βροντερὴ φωνὴ «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου» ἴδ. «ἄς σταθοῦμε σωστά, ἄς σταθοῦμε μὲ φόβον καὶ δέος καὶ σεβασμὸν ἐνώπιον τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ». Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν προτροπὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ συνάχθησαν, δηλαδὴ μαζεύτηκαν, ὅλοι μαζί οἱ ἐναπομείναντες Ἄγγελοι καὶ ὕμνησαν μὲ μιὰ φωνὴ τὴν Ἁγίαν τριάδα, τὸν Ἅγιον Τριαδικὸν Θεὸν μας. Ἔτσι ἐπειδὴ μὲ αὐτὴν τὴν κραυγὴν, ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἐπανεφέρε στὴν τάξιν τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων καὶ σταμάτησε τὴν καθοδὸν καὶ τὴν πώσιν τους, γι' αὐτὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τοῦ «σταματήματος» ποῦ ἐπιτελέστηκε μὲ τὴν φράσιν «στῶμεν καλῶς» προήλθε καὶ τὸ ὄνομα «Σταμάτης» καὶ τὸ ὄνομα «Σταματίνα» τὰ ὁποῖα καὶ γιορτάζουν ὁ 8 τοῦ Νοέμβριου, τῶν Ταξιαρχῶν. Σὲ ἀνάμνησιν αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, ἡ φράσιν «στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου» χρησιμοποιεῖται μέχρι καὶ σήμερον στὴν Θείαν Λειτουργίαν ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ ἓνα πολὺ ἱερόν της σημεῖον, τὴν Ἁγίαν Ἀναφορὰν οὕτως ὥστε νὰ ἀφυπνίσει τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς αὐτὴ τὴν φοράν (ποῦ σύμφωνα μὲ ἄλλον ὕμνον στὴν Ἐκκλησίαν εἰκονίζουσαν τὰ Χερουβείμ) οὕτως ὥστε νὰ στέκονται μετὰ φόβου (= σεβασμοῦ) καὶ μὲ καλὴ συμπεριφορὰ μέσα στὴν Θείαν Λειτουργίαν.

Β) Πόσα καὶ ποῖα εἶναι τὰ τάγματα τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων καὶ ποῖο τὸ ἔργον τους;

Ἐννέα εἶναι τὰ οὐράνια τάγματα καὶ τρεῖς τάξεις ἢ τρία συστήματα, ποῦ τὸ καθένα ἀποτελεῖ τριάδα.

Ἡ πρώτη τριάς εἶναι αὐτὴ ποῦ εἶναι πάντοτε γύρω ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ εἶναι ἔτοιμη νὰ ἐνωθῆ μὲ αὐτὸν ἀμέσως, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν κανενός. Εἶναι ἡ τάξιν τῶν ἑξαπερὺγων Σεραφίμων καὶ τῶν πολυμομάτων Χερουβείμων καὶ τῶν ἀγιοτάτων Θρόνων.

Δευτέρα τάξιν εἶναι ἐκείνη τῶν Κυριοτήτων, τῶν Δυνάμεων καὶ τῶν Ἐξουσιῶν. Ἔργον τῆς εἶναι οἱ διευθετήσεις τῶν μεγάλων πραγμάτων, οἱ ἐνέργειες τῶν θαυμάτων καὶ ὁ Τρισάγιος ὕμνος, τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος.

Τρίτη καὶ τελευταία εἶναι ἡ τάξιν τῶν Ἀρχῶν, τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ τῶν Ἀγγέλων, τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμά τῆς ὁποίας εἶναι τὸ «*λειτουργικὸν ἐν διακονίαις καὶ τέλος ὁ ἱερός ὕμνος τοῦ Ἀλληλοῦῖα*» (Φιλοκαλία, τόμ. 3ος, σελ. 354, 355).

Ὁ ἱερέας, ὁ ἄγγελος καὶ ὁ ἐπίσκοπος

Σ' ἓνα μοναστήρι ζοῦσε ἓνας εὐλαβέστατος ἱερεὺς. Ὀλιγογράμματος ἦταν ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ κληρικός δυνατῆς πίστεως, μεγάλης ἀρετῆς καὶ πολλῶν πνευματικῶν ἀγώνων. Παρέμενε στήν Προσκομιδὴ ὄρθιος γιὰ πολλές ὥρες, παρ' ὅλο πού εἶχαν ἀνοίξει οἱ φλέβες τῶν ποδιῶν του καὶ ἔτρεχαν. Πολλές φορές φαίνονταν τὰ αἵματα, πού ἔτρεχαν κάτω στό ἔδαφος ἀπό τήν ὀρθοστασία γιὰ τήν μνημόνευση τῶν πολλῶν ὀνομάτων. Μέχρι τελευταίας στιγμῆς ἄνθρωπος Θεοσίας καὶ μάλιστα ἐκοιμήθη ἀμέσως μετά ἀπό Θεία Λειτουργία.

Ὅπως ἦταν ὀλιγογράμματος, ἀπό κάποια παρανόησι τρόπον τινά, δέν τοποθετοῦσε κανονικά τίς μερίδες στόν Ἅγιο Δίσκο.

Ὅταν τοποθετοῦμε τή μερίδα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πάνω στόν Ἅγιο Δίσκο, λέμε: «Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Σου...». Ὁ γέροντας ἱερεὺς νόμιζε ὅτι, ἀφοῦ λέγει «ἐκ δεξιῶν Σου», πρέπει νά τοποθετεῖται ἡ μερίδα τῆς Παναγίας δεξιά τοῦ Ἄμνου (ὅπως κοίταζε τόν Ἅγιο Δίσκο)· δηλαδή τοποθετοῦσε ἀνάποδα τίς μερίδες.

Κάποτε ἐπισκέφθηκε τήν Ἱερά Μονή ἓνας Ἀρχιερεὺς, γιὰ νά χειροτόνηση ἓναν διάκονο.

Στούς Αἴνους μπαίνει ὁ Ἀρχιερεὺς στό Ἱερό Βῆμα, ντύνεται καὶ ἐν συνεχεῖα πηγαίνει στήν Προσκομιδὴ, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη ετοιμασθεῖ μέχρι κάποιου ὀρισμένου σημείου, καὶ ἀπό κεῖ καὶ ὑπέρα συνεχίζει ὁ Ἀρχιερεὺς πρῶτος τίς μνημονεύσεις, αὐτός καὶ μόνον αὐτός.

Πρόσεξε, λοιπόν, ὁ Ἀρχιερεὺς ἐκεῖνος ὅτι τίς μερίδες τίς εἶχε τοποθετήσει ἀνάποδα ὁ ἱερεὺς.

— Δέν τίς ἔβαλες καλά, πάτερ μου, τίς μερίδες, τοῦ εἶπε.

— Γιά ἔλα ἐδῶ, πάτερ. Ἡ Παναγία μπαίνει ἀπό ἄνω καὶ τὰ Τάγματα μπαίνουν ἀπό ἄκει. Δέν σοῦ

τό εἶπε κανένας, δέν σέ εἶδε κανένας πῶς κάνεις τήν Προσκομιδὴ;

— Naί, Σεβασμιώτατε, ἀπάντησε ὁ γέροντας ἱερεὺς. Κάθε μέρα, πού λειτουργῶ (διότι δέν ὑπῆρξε ἡμέρα, πού νά μὴ λειτουργήσῃ), μέ βλέπει ὁ Ἄγγελος διάκονός μου, ἀλλὰ δέν μοῦ εἶπε τίποτα. Συγγνώμη, πού σάν ἀγράμματος πού εἶμαι, ἔκανα τέτοιο λάθος· θά προσέχω ἀπό τώρα καὶ στό ἐξῆς.

— Ποιός; ποιός εἶπες ὅτι σέ ὑπηρετεῖ ἐδῶ; ρώτησε ὁ ἐπίσκοπος. Δέν σέ ὑπηρετεῖ μοναχός;

— Ὅχι, εἶπε ὁ ἱερεὺς, Ἄγγελος Κυρίου.

Βουβάθηκε ὁ ἐπίσκοπος, τί νά πῆ; Ἐμεινε κατάπληκτος καὶ βέβαια κατάλαβε ὅτι μπροστά του εἶχε ἓναν ἁγιασμένο κληρικό.

Τό μεσημέρι, μετά τήν τράπεζα, ὁ ἐπίσκοπος ἀποχαιρέτησε τόν Ἠγούμενο καὶ τοὺς ὑπολοίπους μοναχοὺς καὶ ἀναχώρησε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, νύχτα ἀκόμη, ὅταν πῆγε ὅπως πάντα ὁ γέροντας ἱερεὺς στό Ἅγιο Βῆμα, γιὰ νά κάνῃ τήν Προσκομιδὴ, κατέβηκε κι ὁ Ἄγγελος Κυρίου. Ἐνῶ προσκομοῦσε, παρατήρησε ὁ Ἄγγελος πῶς ὁ ἱερεὺς ἔβαλε σωστά τίς μερίδες.

— Ὡραῖα, τοῦ εἶπε, πάτερ! Τώρα τὰ ἔβαλες σωστά!

— Naί, ἐσὺ ἤξερες τό λάθος μου, πού ἔκανα τόσα χρόνια! Καὶ γιατί δέν μοῦ τό ἔλεγες, γιατί δέν μέ διόρθωσες; ρώτησε.

— Τό ἔβλεπα, ἀλλὰ ἐγὼ δέν ἔχω τέτοιο δικαίωμα. Δέν εἶμαι ἀξίος νά διορθῶν ἱερέα. Ἐγὼ, συνεχίσε ὁ Ἄγγελος, ἔχω ἐντολὴ ἀπό τόν Θεό νά διακονῶ καὶ νά ὑπηρετῶ τόν ἱερέα. Μόνον ὁ ἐπίσκοπος ἔχει τέτοιο δικαίωμα!

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

ΠΑΤΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Γράφει ο Άρχ. Στέφανος Κατές

ΟΙ ΠΛΗΓΕΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ “ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΦΙΛΩΝ - ΚΟΥΑΚΕΡΩΝ”

Οί Χριστιανοί Φίλοι ή Κουάκεροι είναι μέλη μιᾶς Χριστιανικῆς Ὁμολογίας πού ὀνομάζεται Θρησκευτική Κοινωνία τῶν Φίλων καί ἰδρύθηκε τόν 17ο αἰῶνα στήν Ἀγγλία ἀπό τόν περιπλανώμενο ἱεροκήρυκα Γεώργιο Φόξ. Στά Ἀγγλικά Quaker σημαίνει αὐτός πού τρέμει, καί τούς δόθηκε τόν 17ο αἰῶνα ἀπό ἄλλους σάν παρωνύμιο, διότι σέ μιᾶ δίκη ὁ Γεώργιος Φόξ εἶπε σέ ἕναν δικαστή νά τρέμει στό Λόγο τοῦ Θεοῦ καί ὁ δικαστής ἀπάντησε, «Πές μας, λοιπόν, ἐσύ ὁ τρέμων (Quaker)...». Ἐπειτα μερικές φορές κατά τήν ὥρα τῆς λατρείας τους ἔτρεμαν ἀπό εὐλάβεια. Ἄλλες ὀνομασίες πού κατά καιρούς χρησιμοποίησαν εἶναι «Παιδιά τοῦ Φωτός» καί «Ἐκκλησία τῶν Φίλων».

Ὁ ἰδρυτής τους Γεώργιος Φόξ σέ ἡλικία 19 ἐτῶν ἔνωσε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ νά φύγει ἀπό τήν οἰκία του. Τά ἐπόμενα τέσσερα χρόνια ταξίδευε καί περιπλανώμενος ἦρθε σέ ἐπαφή μέ πολλούς Θεολόγους τῆς ἐποχῆς του, ἀπογοητεύθηκε ὅμως ὅταν διαπίστωσε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς δίδασκαν μέν τόν Χριστιανισμό χωρίς ὅμως νά νοιώθουν πραγματικά τά ὅσα διδάσκουν. Ἔτσι ὁ ἴδιος καί ὅσοι συγκεντρώθηκαν δίπλα του θεωροῦσαν ὅτι τό σημαντικό εἶναι ἡ ἐσωτερική κατανόηση τῆς πίστεως καί τῆς ἐπαφῆς μέ τό Θεό καί ἡ πνευματική λατρεία Του ἀπογυμνωμένη ἀπό ἄλλους παράγοντες πού τήν περιβάλλουν (π.χ. Ἱερεῖς, μυστήρια κ.λπ.). Παρά τούς διωγμούς, κυρίως στήν Ἀγγλία, οἱ Κουάκεροι αὐξήθηκαν καί ἰδρύθηκαν ὁμάδες στήν Εὐρώπη, τήν Ἀμερική,

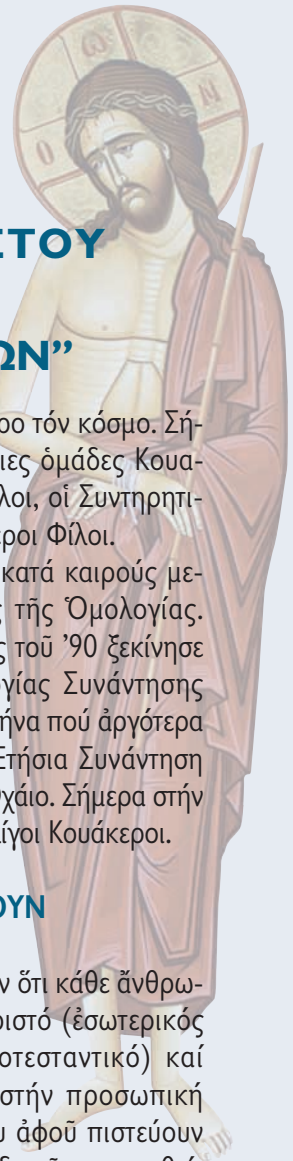
τήν Αὐστραλία καί ὀλόκληρο τόν κόσμο. Σήμερα υπάρχουν τρεῖς κύριες ὁμάδες Κουάκερων: Οἱ Εὐαγγελικοί Φίλοι, οἱ Συντηρητικοί Φίλοι καί οἱ Φιλελεύθεροι Φίλοι.

Στήν Ἑλλάδα ὑπήρχαν κατά καιρούς μεμονωμένοι ὀπαδοί αὐτῆς τῆς Ὁμολογίας. Κατά τά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '90 ξεκίνησε μιᾶ προσπάθεια δημιουργίας Συνάντησης Χριστιανῶν Φίλων στήν Ἀθήνα πού ἀργότερα ἀναγνωρίστηκε ἀπό τήν Ἐπίσημη Συνάντηση Συντηρητικῶν Φίλων τοῦ Ὀχαιο. Σήμερα στήν Ἑλλάδα υπάρχουν πολλοί λίγοι Κουάκεροι.

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ

Οἱ Κουάκεροι πιστεύουν ὅτι κάθε ἄνθρωπος φωτίζεται ἀπό τόν Χριστό (ἐσωτερικός φωτισμός) (στοιχεῖο Προτεσταντικό) καί δίνουν μεγάλη σημασία στήν προσωπική ἐμπειρία τοῦ κάθε ἀτόμου ἀφοῦ πιστεύουν ὅτι ὁ καθένας μπορεῖ νά ὀδηγεῖται κατευθεῖαν ἀπό τό Θεό χωρίς μεσάζοντες. Δέχονται τό μυστήριο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἀλλά ἀποφεύγουν ὅποιαδήποτε περαιτέρω ἀνάλυση. Ὑπάρχουν δογματικές διαφορές μεταξύ τῶν διαφόρων ὁμάδων τῶν Κουάκερων. Οἱ Εὐαγγελικοί καί Συντηρητικοί πιστεύουν σά βασικά Χριστιανικά δόγματα (Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἀθανασία ψυχῆς, κόλαση καί παράδεισος, Θεοπνευστία τῆς Βίβλου, κ.λπ.).

Λόγω τῆς πίστεώς τους γιά τήν ἀπευθείας ἐπικοινωνία μέ τό Θεό καί τήν προσωπική καθοδήγηση τοῦ καθενός δέν ἀποδέχονται τό μυστήριο τῆς Ἱεροσύνης στή ζῶσα

Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ· ἀποδέχονται τή Γενική Ἱεροσὺνη τῶν πιστῶν, ὅτι ὅλοι δηλαδή εἶναι ἱερεῖς ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἔχουν πρεσβυτέρους ὅμως οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι

ἀπλά ἔχουν ἓνα χάρισμα. Δέχονται τό Βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι δηλαδή ὁ κάθε πιστός βαπτίζεται ἀπό τό Χριστό μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα χωρίς νά χρησιμοποιοῦν νερό καί ἀντιλαμβάνονται τήν Θεία Κοινωνία σάν πνευματική πραγματικότητα, οἱ πιστοί κοινωνοῦν πνευματικά τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ χωρίς νά χρησιμοποιοῦν τά στοιχεῖα τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου.

Στούς Κουάκερους οἱ πιστοί ἐξομολογοῦνται τίς ἁμαρτίες τους μόνο στόν Χριστό καί ἄν ἔχουν κάνει κάτι κακό σέ κάποιον προσπαθοῦν νά ἐπανορθώσουν καί ζητοῦν συγχώρηση καί ἀπό τόν συνάνθρωπο πού τυχόν ἀδίκησαν. Σέ ἀντίθεση μέ τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς δέν προσκυνοῦν τίς εἰκόνες, δέν προσεύχονται σέ ἁγίους (προσεύχονται μόνο στόν Θεό), δέν ἔχουν ἐκκλησιαστικές γιορτές.

Ἡ Θεία λατρεία τῆς Θρησκευτικῆς Κοινωνίας τῶν Φίλων εἶναι ἐλεύθερη. Συγκεντρώνονται σέ καθορισμένο χῶρο καί ἀφοῦ ἀποδεσμεύσουν τό μυαλό τους ἀπό τίς βιοτικές μέριμνες ἀφήνουν τό Θεό νά μιλήσει στόν καθένα ἀπό αὐτούς. Θεωροῦν ὅτι ἀφοῦ ἡ ὥρα τῆς λατρείας εἶναι ἀφιερωμένη ἀποκλειστικά στό Θεό τότε Ἐκεῖνος γνωρίζει καί ἡ μοναδική ὑποχρέωση τῶν πιστῶν εἶναι

νά ἀναποκριθοῦν μέ ὑπακοή στό κάλεσμα Του, εἴτε αὐτό γίνεται διά δοξολογίας, εἴτε διά κηρύγματος εἴτε διά προσευχῆς. Ἔτσι στή λατρεία τῶν Κουάκερων θά συνα-

ντήσουμε σιωπηλή προσευχή, ἢ ψαλμούς καί ὕμνους ἢ ἀκόμη καί πνευματικά τραγούδια, ἀνάλογα μέ τό πῶς ὁ κάθε πιστός ἀντιλαμβάνεται τήν παρουσία ντοῦ Θεοῦ μέσα του.

Οἱ Κουάκεροι πιστεύουν ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πνευματική καί παροῦσα στόν κόσμο αὐτό, ὅτι δηλαδή εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀναμένουν τήν δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τήν τελική Ἀνάσταση καί Κρίση. Διαφέρουν ὅμως ἐσχατολογικά ἀπό τούς Ὁρθόδοξους καί τούς Παπικούς στό ὅτι δέν περιμένουν τόν ἀντίχριστο καί τά ὅσα θά συμβοῦν σχετικά μέ αὐτόν.

Οἱ Κουάκεροι ὑποστηρίζουν ὅτι τό κίνημά τους ἀποτελεῖ τήν ἀναστήλωση τοῦ Ἀρχέγονου Χριστιανισμοῦ, μετά ὅμως τήν ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τά δόγματα τῆς Ἀγγλικανικῆς καί Παπικῆς «Ἐκκλησίας» δέν ἐπανῆλθαν στήν πίστη καί τήν λατρεία τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, δηλαδή στήν Ὁρθόδοξη πίστη καί Ὁρθοπραξία, ἀλλά διά ἀπλουστεύσεων δημιούργησαν ἓνα νέο αἰρετικό μόρφωμα τό ὁποῖο παραπλανεῖ καί δέν ὁδηγεῖ στήν ἀληθινή Ἐκκλησία καί κατά συνέπεια στή σωτηρία.

Ἡ κοίμησι τοῦ ἁγίου Νεκταρίου

Τό ἀπόμακρο γιά κείνο τόν καιρό νοσοκομεῖο τῆς Ἀθήνας, τό Ἀρεταίειο, ἡ γραμματεῖα ἔπαιρνε ἀπ' ἔξω ἐντολή καί ἔδινε μέσα ἐντολή νά κρατήσουν κάποιο κρεβάτι στόν μικρό παθολογικό θάλαμο γιά ἕναν γέροντα καλόγερο, ἀπό τήν Αἴγινα.

Τόν ἔφεραν κάποιο μεσημέρι δυό καλόγρηες κι ἕνας μέτριος στό ἀνάστημα σαραντάρης πού ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού μπῆκαν ἀνησυχούσε καί κρυφόκλαιγε. Ἔκαναν τίς διατυπώσεις τῆς εἰσόδου καί παραμονῆς του στό θεραπευτήριο καί ἡ μιά ἀπό τίς δυό καλόγρηες, ἔφυγε.

Στόν θάλαμο πού τόν τοποθέτησαν ἦταν ἄλλα τέσσερα κρεβάτια ὡστόσο μόνο τά δυό ἦταν πιασμένα. Στό διπλανό τοῦ γέροντα τῆς Αἴγινας ἀναπαυόταν ἕνας ἄντρας περίπου σαραντάρης πού ἔπασχε ἀπό παράλυση τῶν κάτω ἄκρων. Ἦταν ἐπαρχιώτης οἰκογενειάρχης, εἶχε πέσει σ' ἕνα γκρεμό ἀπό τό ζῶο του, χτύπησε κι ἀπό τότε τόν ἔσερναν μέ τά φορεῖα. Στό παρακάτω, ἔμνε κάποιος γέροντας συνταξιούχος δάσκαλος, μέ οὐρολογική κι αὐτός πάθηση. [...]

Δέν πρόλαβε νά κάνει ἐγγείρησι, δέν πρόλαβε νά περάσει ἀπό μαχαίρι.

Ἡ Ἀθήνα συγκλονιζόταν ἀπό ἰαχές καί ἀλλαγμούς γιά τήν ἐκλογική ἦτα τοῦ Βενιζέλου, γιά τίς ἀλλαγές στήν Κυβέρνηση, γιά τήν ἐπαναφορά τοῦ ἐξόριστου Βασιλεῖ Κωνσταντίνου, οἱ ἐκκλησιαστικοί κύκλοι συζητοῦσαν, σχολίαζαν τήν ἔκπτωση τοῦ Μελετίου καί τήν ἐπανανθρόνιση τοῦ Θεοκλήτου, ὅταν ὁ χλωμός ἀσκητικός ἐκεῖνος γέροντας, ὁ καλόγερος τῆς Αἴγινας, ἔβλεπε ζαφνικά καταμπροστά του ἀνοιγμένους τούς οὐρανοῦς καί τούς ἀγγέλους κατά χιλιάδες νά τόν ὑποδέχονται.

Στάθηκε λίγο προτοῦ ξεψυχίσει κι ἀφουγκράστηκε. Ἀπό ψηλά κάποια γνώριμη φωνή, κάποια ὀλόγλυ-

κια φωνή σέ ξένη χώρα, τόν καλοῦσε.

«Εἴσελθε τέκνον, εἴσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου. Σέ ἀναμένει ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος».

«Εἰς ἐμέ, εἰς ἐμέ τό λέγεις Κύριε;» πρόλαβαν νά ψιθυρίσουν γιά στερνή φορά τά χεῖλη του.

Κι ἀνοίγοντας τό στόμα νά πάρει ἀνασεμιά, εἶδε πῶς μεταφέρεται. Παρέδωσε τήν ἄγια του ὑπομονετική ψυχή στόν ἀγαπημένο τοῦ Ἀφέντη. Στόν Ἀφέντη τῶν οὐρανίων, τῶν ἐπιγείων καί καταχθονίων.

Ἡ γερόντισσα Εὐφημία ἀναστατώθηκε.

«Σεβασμιώτατε, σεβασμιώτατε, ἀνάκραξε μέ λυγμούς. Κύριε Σακκόπουλε, πού εἶναι ὁ κύριος Σακκόπουλος;... Τό τηλέφωνο παρακαλῶ, τό τηλέφωνο...»

Ἦρθε μιά σαβανῶτρα ἀπό τό προσωπικό τοῦ νοσοκομείου νά βοηθήσει τή γερόντισσα.

Τό νεκρό σῶμα, μοσκομύριζε... Θεέ καί Κύριε! ... Κάτι πήγε νά πει ἡ γερόντισσα δέν τό μπόρεσε. Γιά μιά στιγμή ἔβγαλαν τή μάλλινη φανέλλα καί τήν πέταξαν πρόχειρα στό διπλανό κρεβάτι. Κι ὡσπου νά προχωρήσουν νά τελειώσουν

μέ τά σάβανα, ὁ διπλάνος ἄρρωστος, ὁ ἄνθρωπος πού ἔπασχε ἀπό παράλυση τῶν κάτω ἄκρων κινήθηκε, ξεπετάχθηκε ὄρθιος, ἀμφιταλαντεύθηκε, στάθηκε στά πόδια του κι ἔκανε τό σταυρό του.

«Σηκώθηκα, περπατάω!», ἀνάκραξε δυνατά, «Θεέ μου, ἔγινα καλά! Τί ἔχει αὐτή ἡ φανέλλα;»

Γιά δές, ἦταν σ' ἀλήθεια ὄρθιος, περπατοῦσε!

Δέν καλοκατάλαβαν, ἀπόμειναν νά χάσκουν. Τό νεκρό σῶμα μοσκομύριζε... Ἡ γερόντισσα πήρε τή φανέλλα τήν ἔβαλε ἕνα κουβάρι στό ράσο της. Τά χέρια της ἔτρεμαν.

Ἀπόρησαν οἱ γιατροί, ἀπόρησε καί τό προσωπικό τοῦ νοσοκομείου ὅταν ἔμαθαν πῶς ὁ φτωχός ρασοφόρος ἀπό τήν Αἴγινα, ἦταν ἄλλοτε γενικός διευθυντής στή Ριζάρειο καί ἦταν λείει... δεσπότη! [...]

Τό βαποράκι τῆς γραμμῆς ἢ «Περρωτή», θά σήκωνε ἄγκυρα γιά τήν Αἴγινα ἀκριβῶς στίς δυό τό μεσημέρι. Ἡ νεκροφόρα μέ λογιῆς-λογιῆς διατυπώσεις πού ἔπρεπε νά γίνουν, ἔφθασε ἔμπρός στόν καθεδρικό ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος στόν Πειραιά, λίγο μετά τίς δώδεκα. Ὁ ναός βρέθηκε κλειστός, ὄλοι οι ἀρμόδιοι κι ὁ νεωκόρος, ἔλειπαν γιά μεσημεριάτικη διακοπή.

Αὐθόρμητα μαζεύτηκε ὀλόγυρα στό πεζοδρόμι κόσμος. Ἀπό λαλιά σέ λαλιά, ἀκούστηκε, μαθεύτηκε στήν ἐργατική πόλη, ἢ κοίμηση τοῦ γέροντα τῆς Ριζαρείου. Κι ἕνας λαός περικύκλωσε τό φέρετρο.

Καθῶς τό ἔφεραν σιμά στά σκαλοπάτια τοῦ ναοῦ γιά νά πάρουν τουλάχιστον μιά φωτογραφία στήν πόλη καί στό χῶρο πού τόσο εἶχε κηρύξει κι ἀγαπήσει κι ἄνοιξαν τό καπάκι, μούδιασαν, τᾶχασαν... Παρατήρησαν κάτι τό ἀσυνήθιστο, τό καταπληκτικό. Ἀπό τήν ἤρημη καί γαλήνια μορφή ἔσταζε κάτι σάν ἰδρώτας πού μοσκομύριζε... Θεέ καί Κύριε! [...]

Στά γαλανά νερά τοῦ Σαρωνικοῦ ταξίδευε τό ἱερό λείψανο ἑνός ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. Ἐνός κληρικοῦ πού δέν καυχήθηκε ποτέ γιά κάτι δικό του. Ἐνός ἱερομόναχου πού εὐαρέστησε τόν ἅγιο Θρόνο μέ τήν ὑπακοή, τό ταπεινό φρόνημα, τήν ὑπομονή, τήν πίστη, τήν ἀγάπη.

Ἀμέτρητος λαός πλημμύρισε κάτω τήν παραλία. Ὅλος σχεδόν ὁ κληρος, ὄλοι οι ἱερομόναχοι, ὄλες οι καλόγηρες ἀπό τά ντόπια μοναστήρια.

Οἱ γυναῖκες ἔκλαιγαν σιωπηλά, μερικές στέναζαν, μερικές μοιρολογοῦσαν.

«Παππούλη μας, προσάτη τῆς φτωχολογιᾶς, τί θ' ἀπογίνουμε τώρα πού μᾶς ἄφησες ὀρφανές καί μόνες;»

Διακόσιοι τόσοι ἄντρες τσακώθηκαν ποιός θά σηκώσει τό φέρετρο. Ἦταν οι φίλοι του, οι ψαράδες τοῦ γυαλοῦ, οἱ σφουγγαράδες πού ταξίδευαν καί βουτοῦσαν πέρα στήν Τζιμπεράλτα καί στό Τούνεζι κι ἔφερναν σφουγγάρια τῆς εὐλογίας μέ χαραγμένο στή μέση τόν τίμιο σταυρό, ἐργάτες πού δούλεψαν στή μονή κι ἔφαγαν ψωμί ἀπό τά χέρια του, οἰκοδόμοι, ἀγρότες ἀμπελοουργοί, ἐπαγγελματίες καί πλανόδιοι.

Ὁ δήμαρχος μέ τόν ἀστυνόμο γιά νά τούς φέρουν σέ λογαριασμό, τούς χώρισαν σέ τετράδες καί ὑπολόγισαν τό δρόμο κάπου δυό ὥρες καί κάτι, ὥσαμε τό μοναστήρι.

Σέ λίγο τά πάντα τακτοποιήθηκαν καί ἡ πομπή ξεκίνησε.

Ἦταν κάτι τό ριγηλό καί συγκινητικό. Ποτέ ἡ Αἴγινα δέ θυμόταν ἕνα τέτοιο ξόδι.

Αὐθόρμητα ἡ λαϊκή ψυχὴ ἀγκάλιασε τό λείψανο-θησαυρό τοῦ διαλεκτοῦ παιδιοῦ τῆς καί τῷ φερνε μέ σφιχτή ἀνασεμιά στή θέση Ξάντος.

Πένθημη διακόσμηση γυρόφερνε τήν πόλη καί τήν παραλία. Οἱ καμπάνες στούς ναούς σιγοχτυποῦσαν ὅπως τῆ μεγάλη Παρασκευή. Θυμίαμα καιγόταν σ' ὄλες τίς πόρτες καί δροσερά λουλούδια ἔπεφταν ἀπό γρηές καί νιές καί δροσερές παρθένες. Ἐνα πλῆθος νέοι ρασοφόροι Ριζαρεῖτες ἀκολουθοῦσαν σιωπηλοί.

«Δέν ἔχει βάρος, δέν ἔχει βάρος, εἶναι λαφρὺς σάν πούπουλο», φώναζαν κατάπληκτοι κάθε τόσο οἱ ἄνδρες ἀπό τά σταυροδρόμια καί τίς λαγκαδιές, καθῶς σήκωναν τό φέρετρο κι εἰτοιμάζονταν ν' ἀλλάξουν βάρδια.

Τό μοναστήρι γέμισε κόσμος. Ἀτελείωτη μυρμηγκιά, κάθε λογιῆς ἄνθρωποι, γνωστοί, ἄγνωστοι, καταλαχάρηδες τοῦ βουνοῦ, τοῦ λόγγου, τῆς ἀκρογυαλιᾶς. Ὅλοι τους εἶχαν διάθεση νά παρασταθοῦν, νά προσευχηθοῦν, νά ξενυκτίσουν, νά κλάψουν. [...]

Φυσικά φρόντισαν καί γιά τόν ἐνταφιασμό. Θά τόν τοποθετοῦσαν ἐκεῖ πλάγια στό ναό, χαμηλά στό πεῦκο. Στό καταπράσινο καί φουντωτό βελονόφυλλο δεντρί πού τόσο αὐτός καμάρωνε κι ἀγαποῦσε. Ἐκεῖ, πού κάποτε ἡ πρώτη ἐκείνη γερόντισσα κάτοικος, σάν ἔσκαβε γιά νά τό φυτέψει, τοσοδούλι καί μικράκι, ἄκουσε τήν παράδοξη φωνή: «ἄφισε τόπο γιά ἕνα τάφο». Ναί, τώρα ὄλα ξεκαθάριζαν. Ὁ καλός Θεός εἶχε προδιαλέξει τόπο γιά τό σκῆνωμα τοῦ διαλεκτοῦ παιδιοῦ του.

Προτοῦ σκεπάσουν τό φέρετρο γιά τόν ἐνταφιασμό, ὄλες σχεδόν οι μαθήτριες καί ὑποτακτικές ἔφεραν κι ἔρριξαν λεμονανθούς ἀπό τίς λεμονίσσες πού εἶχε φυτέψει ὁ ἴδιος ὁ γέροντας μέ τό χέρι του, σέ διάφορες πρσιές ὀλόγυρα ἀπό τό ναό καί παράπλευρα ἔξω.

(Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Σώτου Χονδρόπουλου:

Ὁ ἅγιος τοῦ αἰῶνα μας
-Ὁ ὄσιος Νεκτᾶριος Κεφαλᾶς- Ἀφηγηματική
Βιογραφία. Ἐκδόσεις Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ἁγίας
Τριάδος Αἰγίνης.)

Πρός τήν Έορτή τῶν Χριστουγέννων

Όταν στόν ὄρθρο τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων (21 Νοεμβρίου), ἀκουσεῖ γιά πρώτη φορά στό ἐκκλησιαστικό ἔτος ἡ μεγαλόπνοη καί κατανυκτικά χαρμόσυνη Καταβασία τῶν Χριστουγέννων «Χριστός Γεννᾶται δοξάσατε, Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε (προὔπανηστε Τον)», ποίημα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ καί ἔμπνευση τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, θά ἔχουμε εἰσοδεύσει πλέον ἐπίσημως στήν προπαρασκευαστική περίοδο τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Ἐχει βέβαια προηγηθεῖ ἡ εἴσοδος μας στό πρακτικό μέρος τῆς προετοιμασίας μέ τήν ἀρχή τῆς τεσσαρακονθήμερης νηστείας στίς 15 Νοεμβρίου, μία ἡμέρα μετά τήν λεγόμενη «ἀποκριά τοῦ ἁγίου Φιλίππου», ἡ ὁποία νηστεία λήγει τήν παραμονή τῆς μεγάλης ἑορτῆς (νηστεία ἐλαφρά μέ κατάλυση ἰχθύος, ἐκτός Τετάρτης καί Παρασκευῆς, διὰ τό χαρμόσυνον τῆς ἑορτῆς).

«Μητρόπολη τῶν ἑορτῶν» ὀνομάζει ὁ χρυσορρήμονας Ἰωάννης τήν ἑορτή τῶν Χριστουγέννων καί δικαίως μιά καί ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τήν ἀρχή τῶν σημείων τῆς θείας οἰκονομίας γιά τήν λύτρωση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἰκονομία πού κορυφώνεται μέ τό Πάθος, τήν Ἀνάσταση καί τήν εἰς οὐρανοῦς ἀποκατάσταση τοῦ ἀνθρώπου, στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ πού προσέλαβε ἄνθρωπο γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο. Σάν μητρόπολη τῶν ἑορτῶν λοιπόν καί κατά μίμηση τῆς προπαρασκευαστικῆς περιόδου (τριώδιο-τεσσαρακοστή) τοῦ Πάσχα, οἱ Πατέρες καλῶς ἐνομοθέτησαν ὥστε νά προεορτάζουμε τό θαῦμα τῶν Θεοφανείων-Χριστουγέννων μέ πλήθος ἑορτολογικῶν καί ὑμολογικῶν σημείων. Προπαρασκευη πρακτική καί πνευματική πού κατανύσσει τήν καρδιά, τήν προετοιμάζει γιά τόν ἐρχομό τοῦ μεγάλου Ποθούμενου, ἀποκαλύπτει μεγαλόπρεπα τήν θεολογία τῆς ἑορτῆς καί προλειάνει τά νοητά καί σαρκικά αἰσθητήρια γιά τόν συνειδητό καί ὀρθόδοξο ἑορτασμό τῆς.

Ἡδη λοιπόν αὐτή ἡ ἴδια ἡ ἑορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου (21 Νοεμβρίου) εἶναι εἰσαγωγική στήν ἀλήθεια τοῦ μυστηρίου καί στήν ἀποκάλυψη τοῦ ἑορτασμοῦ. «Ὁ καθαρῶτατος ναός τοῦ Σωτήρος, ἡ πολυτίμητος πασάς καί παρθένος, τό ἱερόν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» εἰσάγεται στό Ναό τῶν Ἱεροσολύμων, ὥστε νά προετοιμασεῖ σωματικά,

ἠθικά καί πνευματικά γιά νά γίνει τοῦ «Ἰησοῦ οἰκητήριον τερπνόν καί ὠραῖον», νά προετοιμασεῖ γιά «τήν εἴσοδον τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ Μεγάλου», νά γίνει «ναός καθαρός τῆς θεότητος», κατά τήν σχετική ὑμολογία τῆς ἑορτῆς καί νά «συνειγάγῃ τήν χάριν τήν ἐν Πνεύματι Θείῳ» στόν ἄχαρο καί ἐσκοτισμένο κόσμο. Μαζί μέ τήν Παρθένο Μαριάμ προετοιμαζόμεστε καί ἐμεῖς πνευματικά ὥστε νά γίνουμε «θεοτόκοι» τ.ἔ. νά ὑποδεχοῦμε τόν Ἐρχόμενο ἐν ταῖς καρδίαις καί νά γεννηθεῖ ἐντός μας ὁ Χριστός.

Μέ τήν ἑορτή τοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ (26 Νοεμβρίου) ξεκινᾶμε ἕνα νοητό ὁδοιπορικό πρὸς τήν Βηθλεέμ «μετά τῶν Μάγων ὑπό ἀστέρως» «συγχορευόντες μετά τῆς οἰκουμένης», ἀφοῦ ἀκούγεται σάν χαρμόσυνος παιάνας γιά πρώτη φορά τό προεόρτιο Κοντάκιο τῆς ἑορτῆς τό ὁποῖο θά μᾶς συνοδεύει σέ κάθε Θεία Λειτουργία ἕως καί τήν παραμονή, ὑποδεικνύοντάς μας τόν δρόμο καί τό τέλος τῆς προεορτίας πορείας μας: «Ἡ Παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε, ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα, δόξασσον, μετά Ἀγγέλων καί τῶν ποιμένων, βουληθέντα ἐποφθῆναι, Παιδίον νέον, τόν πρό αἰώνων Θεόν».

Στίς ἐπόμενες πανηγυρικές ἀκολουθίες τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (30 Νοεμβρίου), ἁγίου Νικολάου (6 Δεκεμβρίου) καί ἁγίου Σπυρίδωνος (12 Δεκεμβρίου), παρεμβάλλονται προεόρτια τροπάρια πού ἀνάγουν τόν νοῦ μας πρὸς τήν Βηθλεέμ καί ἐμπλουτίζουν τήν κατανυκτική αὐτή περίοδο μέ θεῖο πόθο καί φῶς ἰδιαίτερος χαρμόσυνο καί ἑορταστικό: «Ἐπόδεξαι Βηθλεέμ, τήν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν· φῶς γάρ τὸ ἄδυτον, ἐπὶ σέ γεννῆσαι ἤκει...», «Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ Ἄμνὰς γάρ ἤκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν, καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός, ὃν περ καὶ κύψασα, δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς. Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός;», «Παρθένοι προεξάρξατε, τῇ τῆς Παρθένου χαρᾷ, μητέρες αἰνέσατε, τήν προπομπήν

τῆς Μητρὸς, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Μάγοι σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, σὺν ἡμῖν οἱ Ποιμένες· ἔρχεται γὰρ ἐν πόλει, Βηθλεὲμ τοῦ γεννηθῆσαι...», κοσμήματα τοῦ ἑλληνορθόδοξου λόγου μὲ ὑψηλὴ πνευματικὴ καὶ αἰσθητικὴ ἀξία.

Ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὸ προπαρασκευαστικό-προεόρτιο κλίμα ἔχουν οἱ ἑορτές-μῆνες τῶν προφητῶν κατὰ τὸ μῆνα Δεκέμβριο. **Οἱ προφῆτες**, οἱ δίκαιοι καὶ τὰ ἱερά πρόσωπα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ἐκεῖνοι οἱ λεγόμενοι «πρὸ Χριστοῦ Χριστιανοί» πού μὲ τίς προφητεῖες, τίς προτυπώσεις καὶ τίς ἀποκαλύψεις τοὺς δόηγησαν καὶ τοὺς συγχρόνους τους, ἀλλὰ καὶ τοὺς διψῶντες τὴν Ἀλήθεια ἐν πάσῃ γενεᾷ στὴν πρόγνωση καὶ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἐρχόμενου Μεσσία Χριστοῦ, τοῦ Λυτρωτῆ τοῦ κόσμου. Ἔτσι ἐορτάζουμε ξεχωριστὰ τοὺς προφῆτες Ναούμ, Ἀββακούμ, Σοφονία, Ἀγγαῖο (1,2,3.16 Δεκεμβρίου ἀντίστοιχα), ἰδιαίτερος δὲ μία ἐβδομάδα πρὶν τὰ Χριστούγεννα τὸν **προφήτη Δανιὴλ** καὶ τοὺς **Τρεῖς Παῖδας** «διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς» ἀπὸ τὴν φυλὴ Ἰούδα καὶ τὸν οἶκο Δαβὶδ ἀπ' ὅπου προήλθε ὁ Ἰησοῦς Χριστός κατὰ τὸν συναξαριστὴ (17 Δεκεμβρίου), ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ θαῦμα τῆς Καμίνου πού προτυπώνει τὴν ἐξ ἀειπαρθένου ἄφθορη γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μνήμη καὶ ἰδιαίτερη τιμὴ τῶν προσώπων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης κορυφώνεται καὶ ἐορτάζεται ἐντελέστερα τίς δυὸ Κυριακές πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα: τὴν **Κυριακὴ τῶν προπατόρων**, ὅπου ξεχωρίζει ἡ μνήμη τῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ καὶ τὴν **Κυριακὴ πρὸ τῶν Χριστουγέννων**, ὅπου ἐορτάζεται ἡ μνήμη πάντων τῶν δικαίων, τῶν προφητῶν καὶ προφητῶν «ἀπὸ Ἀδάμ ἕως Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου» (Συναξάριο τῆς Κυριακῆς πρὸ τῶν Χριστουγέννων) καὶ διαβάζεται ἡ σχετικὴ περικοπὴ ἀπὸ τὸν Ματθαῖο «Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαβὶδ Υἱοῦ Ἀβραάμ κ.τ.λ.», στὴν ὁποία ἀριθμοῦνται οἱ 52 κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ. «Ἄρόν σου τὴν φωνὴν ἀληθῶς, Σιών Θεοῦ ἡ θεία πόλις, καὶ κήρυξον. Πατέρων τὴν θείαν μνήμη. Σὺν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ τιμῶσα τὸν αἰδιδίμον...», ψάλλει στὸν ὄρθρο τῆς Κυριακῆς ἐκείνης ἀξίως καὶ χαρμωσύνως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀνάμεσα στίς προπαρασκευαστικὲς ἑορτές τῶν Χριστουγέννων συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Συλλήψεως τῆς Ἁγίας Ἄνης (9 Δεκεμβρίου), μάμμης τοῦ Χριστοῦ, μιά καὶ ἐκεῖνη συνέβαλε στὸν μεγάλο ἐρχομό, ἀφοῦ κυιοφόρησε καὶ ἔτεκεν τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὸν Ἑσπερινὸ τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου ἔχουμε μπεῖ ἤδη στὴν κυρίως προεόρτια περίοδο, ὅπου ὅλα τὰ τροπάρια, οἱ ὕμνοι καὶ οἱ ἀκολουθίες τῶν ἡμερῶν εἶναι ἀφιερωμένες φυσικὰ καὶ ἀποκλειστικὰ στὴν προϋπάντηση τοῦ Ἐπιφανέντος Χριστοῦ. «Ἐτοιμάζου Βηθλεὲμ ἤνοιται πᾶσιν ἡ Ἐδέμ...», εἶναι τὸ ἀπολυτίκιο-τροπάριο τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ στὰ ἀπόδειπνα τῶν ἡμερῶν ὀρίζεται νὰ ψαλοῦν προεόρτιοι κανόνες, τινισμένοι στοὺς ἀντίστοιχους τριωδίους κανόνες τῆς μεγάλης ἐβδομάδας, ποιήματα Συμεῶν τοῦ Μεταφραστοῦ.

«Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλοι διώκτην τύραννον, φάνη κρυπτόμενον, κτεῖναι ζητεῖ ὁ Ἡρώδης...», εἶναι ἓνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀπὸ τὴν φιλοσοφία καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν Κανόνων. Ὁ ἰδιαίτερος ὅμως ὕμνος πού χαρακτηρίζει καὶ ξεχωρίζει γιὰ τὴν ὁμορφία καὶ τὰ ἔντονα συναισθήματα πού προκαλεῖ στὸν ἀκρωμένο εἶναι τὸ προεόρτιον ποίημα τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ καὶ ὁσίου, πού ψάλλεται τμηματικὰ καὶ κατ' ἀλφάβητον στοὺς Αἴνους τοῦ ὄρθρου τῶν ἡμερῶν καὶ τὸ πρῶτο του Τροπάριο ἔχει ὡς ἐξῆς: «Αἱ Ἀγγελικαί, προπορεύεσθε Δυναμίεις, οἱ ἐν Βηθλεὲμ, ετοιμάσατε τὴν Φάτινην· ὁ λόγος γὰρ γεννᾶται· ἡ σοφία προέρχεται, δέχου ἀσπασμὸν ἡ Ἐκκλησία, εἰς τὴν χαρὰν τῆς Θεοτόκου, λαοὶ εἴπωμεν Ἐὐλογημένος ὁ ἐλθὼν, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι».

Τὴν παραμονὴ τῆς Ἑορτῆς ψάλλονται λιτὰ ἢ πανηγυρικὰ οἱ μεγάλες ὥρες τῆς Ἑορτῆς καὶ τελεῖται κατὰ περίπτωσιν ἡ μεγαλόπρεπη καὶ ἀρχαιοπρεπὴς λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου συνημμένη μὲ τὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ τῆς Ἑορτῆς, τὴν λαμπρὴ ἐκείνη ἀκολουθία τῶν βαθυτάτης θεολογίας ὕμνων καὶ συνταρακτικὰ δυναμικῶν προφητικῶν ἀναγνωσμάτων. Ἦδη λοιπὸν ἔχει κηρυχθεῖ διὰ τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος τὸ Εὐαγγέλιον (=χαρμόσυνη εἶδηση) τῆς δεσποτικῆς Γεννήσεως. Ἡ ψυχὴ συντετριμμένη, γεμάτη χαρὰ ἀνεκκλήρητη καὶ μουσικὴ εὐφροσύνη, θὰ κλίνει γόνυ μπροστὰ στὸ ταπεινὸ σπήλαιον, ὅπου «τὸ ξύλον τῆς Ζωῆς, ἐξήνηθη ἐκ τῆς Παρθένου».

Ἄς ἀναχθοῦμε λοιπὸν καὶ ἐμεῖς νοητῶς, προεορτάζοντας αἰσθητῶς καὶ εὐφραϊνόμενοι, πρὸς τὴν νοητὴ Ἀνατολή, πού γεννιέται στὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ Τὸν προϋπαντήσουμε μὲ ἔργα ἀγαθὰ ἀρετῶν καὶ εὐπρεπισμένο τὸν οἶκο τῆς ψυχῆς.

π. Παντελεῖμων Κρούσκος
Ἐφημέριος Ι. Μ. Ν Σωτήρος Χριστοῦ Καλύμνου

ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΘΕΜΕΛΙΟΥ (ΘΕΜΕΛΗ) ΕΝ ΚΑΛΥΜΝΩ

Ολως ιδιαιτέρως ἡ Κάλυμνος τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος Θεμέλη τοῦ θαυματουργοῦ, ἑνὸς ἐκ τῶν 33 μαρτύρων οἱ ὁποῖοι μαρτύρησαν σὴν πόλῃ Μελιτηνῆ, ὑπὸ τόν

φοβερό διωγμό τοῦ Διοκλητιανοῦ, ἀπὸ τόν ὁποῖον Διοκλητιανόν ἔγινε ἀνίλεως διωγμός κατά τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ σκληρός ἑπαρχος τῆς περιοχῆς Ἀγρικόλας, ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος, συνέλαβε τόν Θεμέλιο, τόν Ἰέρωνα καί τούς λοιπούς 31 συναθλητές τους μέ τὴν κατηγορία ὅτι κατά τίς Κυριακές καί τίς ἑορτές περιφερόμενοι ἀπὸ πλατεία σέ πλατεία καί ἀπὸ γειτονιά σέ γειτονιά ἐκήρυτταν Χριστό ἑσταυρωμένο καί Ἀναστάνα στούς ἀγροτικούς ἐκείνους πληθυσμούς καί ἄρπαζαν ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρία πολλούς ἐκ τῶν ὁπαδῶν τῆς. Τούς συνέλαβαν, τούς περισσότερο συνδεδεμένους μέ τό ἔργο τοῦ Θεοῦ κηρύγματος, τούς φυλάκισαν, ἀφοῦ ὅλοι μέ μιά φωνή, μέ μιά ψυχὴ ἀπέρριψαν τίς παντοῖες ὑποσχέσεις, καταφρονήσεις, καί ἀπειλές τοῦ Ἀγρικόλα καί ἀπέδειξαν μέ στεντορία τῆ φωνῆ ὅτι ἀμετακίνητοι ἐμμένουν σὴν ὁμολογία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ μάρτυρες ἔτυχαν πολλῶν βασανιστηρίων καί τέλος τόν θάνατο ὁ ὁποῖος τούς ἐπέφερε τὴν ζωὴ τὴν αἰώνιο.

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς πόλεως ἐκείνης ἀφοῦ παρακολούθησαν τὴν θανάτωση τῶν ἁγίων

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, πῆραν τὰ λείψανά τους καί τὰ ἔθαψαν μετὰ πάσης λατρείας καί τιμῆς.

Αὐτοὺς τούς Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ καί ιδιαιτέρως τόν Θεμέλιο, τιμᾶ ἡ Κάλυμνος, ἡ νῆσος τῶν σφουγγαράδων καί ὁ εὐσεβὴς λαός ἀποδίδει κάθε χρόνο τὴν ὀφειλομένη τιμὴ πρὸς τόν Ἅγιο Θεμέλιο. Ὁ δέ εὐσεβὴς λαός κατά τό μυστήριον τῆς θείας Βαπτίσεως δίδει τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου στὰ παιδιά του, καί ἀκούγεται τό ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεμέλη σέ πολλές οἰκογένειες. («Θέμελης» καί «Θεμελίνα»).

Συγκινητικὴ εἶναι ἡ παρουσία κάθε Καλυμνιαῖς στό ναῦδριον τοῦ ἁγίου Θεμελίου (Θέμελη), τό ὁποῖο ἡ εὐσεβὴς ἀείμνηστος Θεμελίνα ἔκτισε παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πόθιας Καλύμνου, μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Πάντων – Ἁγίου Σάββα Καλύμνου.

Ὁ Μητροπολίτης μας κατά τόν Ἑσπερινό καί τὴν Θεία Λειτουργία ἀναφέρθηκε σὴν ζωὴ καί τό μαρτύριον τῶν Ἁγίων, λέγοντας ὅτι σήμερα δέν χρειάζεται νά δώσουμε τό αἷμα μας διὰ τὴν Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία, ἀλλὰ τὴν ὁμολογία μας καί τὴν παρουσία μας σέ αὐτούς τούς δυσκόλους καιρούς πού διανύουμε καί εὐχήθηκε χρόνια πολλά στούς Θεμελίους καί τίς Θεμελίνας.

ΔΩΡΕΕΣ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ - ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

- **Από ιεροπραξίες Μητροπολίτου:** 1100 ευρώ (Γιά Τράπεζα Άγάπης 900 και 200 γιά Φιλόπτωχο)

- **Γιά Τράπεζα Άγάπης:** Πολυξένη Καλαϊτζή 20, Ναύδριο Άγ. Φανουρίου (πανήγυρις) 400, Άνώνυμος 100, Άνώνυμος 50, Ειρήνη Τσαγκάρη 1000 εις μνήμην Μαρίας Δηλυπεράκη, Άναγνωστήριο «ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ» 100 εις μνήμην Νικολαου Ζερβού, Νομική Ζερβού 150 εις μνήμην τού συζύγου τής Νικ. Ζερβού, Άννα Κουντούρη 200, Σωτήριος Τρικοίλης 50, Έλένη Γονιού 100.

- **Γιά Φιλόπτωχο:** Άπό Ναύδριο άγίων Άναργύρων 210.

- **Τό Ίσιδώρειο Γηροκομείο** εύχαριστεί τούς κάτωθι συμπατριώτες μας οί όποιοι είτε μέ τήν προσφορά χρηματικού ποσού, είτε μέ τήν προσφορά αγαθών συνέβαλλαν στους σκοπούς τού Ίδρύματος: Καστή Πηνελόπη 1050 € , Καρανικόλας Άντ. 50€, Πατουρακης Ίπ. 50€, Γρύλλης Παντ., Καρανικόλας Δημ. , Γρίμπιλου Άγγ., Βέστη Θ., Δρακόσ Β., Φρατζέσκου Φ., Σκόρδος Έμμ., Πέτρου Π. , Κοντραφούρη Θ., Φρατζέσκου Θ.

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Γιά τρίτη χρονιά λειτουργεί στην Κάλυμνο ή **Σχολή Βυζαντινής Μουσικής** τής μητροπόλεός μας, άναγνωρισμένη άπό τό Ύπουργείο Πολιτισμού (ΦΕΚ Β 1663/18-8-2008). Διευθυντής τής Σχολής είναι ό **Άρχων Μαΐστωρ** τού Οίκου-μενικού Θρόνου **κ. Γεώργιος Χ΄ Θεοδώρου** και διδάσκουν άφιλοκερδώς καθηγητές μουσικής και ιεροψάλτες τού νησιού μας. Σκοπός τής Σχολής είναι ή διάδοση τής πατροπαράδοτης έκκλησιαστικής μουσικής στή σύγχρονη κοινωνία και ή ανάδειξη ιεροψαλτών, ικανών νά πληρώσουν τά ανάλογια τών ιερών ναών τής μητροπόλεός μας. Η φοίτηση είναι έντελώς δωρεάν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέ τήν βοήθεια τού Θεού, τήν έπιστασία τού μητροπολίτου μας και τήν συγκινητική προσφορά τών έθελοντριών γυναικών και τών δωρητών, συνεχίζεται γιά τέταρτη χρονιά τό έργο **τής Τράπεζας Άγάπης**, μέσα άπό τό όποιο στίζονται καθημερινά περισσότεροι άπό 120 άδελφοί μας, πού έχουν άνάγκη.

779/002101-089440
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ
ΑΓΑΠΗΣ

Θερμή παράκληση νά ενημερώνεται ή Μητρόπολη γιά τήν τυχόν κατάθεση στον Λογαριασμό γιά τήν σχετική άπόδειξη